

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 40/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutiami Krajského súdu v Nitre spisových značiek: 9 Co 515/2014 zo 6. novembra 2014 (Rvp 758/2015), 25 Co 503/2014 z 8. októbra 2014 (Rvp 759/2015), 1 Co 114/2014 z 18. novembra 2014 (Rvp 760/2015), 6 Co 281/2014 z 22. októbra 2014 (Rvp 761/2015), 9 Co 724/2014 z 9. októbra 2014 (Rvp 762/2015), 9 Co 505/2014 zo 6. novembra 2014 (Rvp 763/2015), 15 Co 30/2014 z 30. septembra (Rvp 764/2015), 25 Co 517/2014 z 8. októbra 2014 (Rvp 798/2015), 8 Co 11/2014 z 2. októbra 2014 (Rvp 799/2015), 11 Co 119/2014 z 19. novembra 2014 (Rvp 1389/2015), 8 Co 786/2014 z 31. októbra 2014 (Rvp 1390/2015), 9 Co 517/2014 z 20. novembra 2014 (Rvp 1391/2015), 9 Co 539/2014 z 20. novembra 2014 (Rvp 1392/2015), 1 Co 106/2014 z 21. októbra 2014 (Rvp 1393/2015), 8 Co 454/2014 zo 30. októbra 2014 (Rvp 1394/2015), 11 Co 2/2014 z 8. októbra (Rvp 1395/2015), 15 Co 517/2014 zo 14. októbra 2014 (Rvp 1396/2015), 11 Co 98/2014 zo 22. október 2014 (Rvp 1397/2015), 11 Co 20/2014 z 22. októbra 2014 (Rvp 1398/2015), 15 Co 7/2014 zo 14. októbra 2014 (Rvp 1399/2015), 8 Co 452/2014 z 15. októbra 2014 (Rvp 1400/2015), 9 Co 837/2014 z 20. novembra 2014 (Rvp 1401/2015), 15 Co 184/2014 z 27. októbra 2014 (Rvp 1971/2015), 9 Co 654/2014 zo 4. decembra (Rvp 1972/2015), 26 Co 163/2014 z 23. októbra 2014 (Rvp 1973/2015), 26 Co 161/2014 zo 14. októbra 2014 (Rvp 1974/2015), 7 Co 568/2014 z 31. októbra 2014 (Rvp 1975/2015), 7 Co 620/2014 z 31. októbra (Rvp 1976/2015), 2 Co 62/2014

z 3. decembra 2014 (Rvp 2760/2015), 15 Co 64/2014 z 11. novembra 2014 (Rvp 2761/2015), 2 Co 45/2014 z 3. decembra 2014 (Rvp 2762/2015), 6 Co 273/2014 z 26. novembra 2014 (Rvp 2763/2015), 9 Co 507/2014 zo 4. decembra 2014 (Rvp 2764/2015), 6 Co 391/2014 z 26. novembra 2014 (Rvp 2765/2015), 9 Co 653/2014 z 11. decembra 2014 (Rvp 2766/2015), 6 Co 393/2014 z 10. decembra 2014 (Rvp 2767/2015), 8 Co 537/2014 z 11. decembra 2014 (Rvp 4314/2015), 8 Co 507/2014 z 11. decembra 2014 (Rvp 4315/2015), 25 Co 650/2014 z 21. januára 2015 (Rvp 4316/2015), 25 Co 748/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 4317/2015), 26 Co 255/2014 z 29. januára 2015 (Rvp 4318/2015), 6 Co 492/2014 z 21. januára 2015 (Rvp 4319/2015), 26 Co 276/2014 zo 29. januára 2015 (Rvp 4320/2015), 8 Co 792/2014 z 15. januára 2015 (Rvp 4321/2015), 8 Co 688/2014 z 18. decembra 2014 (Rvp 4322/2015), 8 Co 610/2014 z 18. decembra 2014 (Rvp 4323/2015), 11 Co 62/2014 z 19. novembra 2014 (Rvp 4324/2015), 11 Co 78/2014 z 19. novembra 2014 (Rvp 4325/2015), 9 Co 14/2015 z 22. januára 2014 (Rvp 4326/2015) a sp. zn. 9 Co 2/2015 z 22. januára 2014 (Rvp 4327/2015) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 758/2015, Rvp 759/2015, Rvp 760/2015, Rvp 761/2015, Rvp 762/2015, Rvp 763/2015, Rvp 764/2015, Rvp 798/2015, Rvp 799/2015, Rvp 1389/2015, Rvp 1390/2015, Rvp 1391/2015, Rvp 1392/2015, Rvp 1393/2015, Rvp 1394/2015, Rvp 1395/2015, Rvp 1396/2015, Rvp 1397/2015, Rvp 1398/2015, Rvp 1399/2015, Rvp 1400/2015, Rvp 1401/2015, Rvp 1971/2015, Rvp 1972/2015, Rvp 1973/2015, Rvp 1974/2015, Rvp 1975/2015, Rvp 1976/2015, Rvp 2760/2015, Rvp 2761/2015, Rvp 2762/2015, Rvp 2763/2015, Rvp 2764/2015, Rvp 2765/2015, Rvp 2766/2015, Rvp 2767/2015, Rvp 4314/2015, Rvp 4315/2015, Rvp 4316/2015, Rvp 4317/2015, Rvp 4318/2015, Rvp 4319/2015, Rvp 4320/2015, Rvp 4321/2015, Rvp 4322/2015, Rvp 4323/2015, Rvp 4324/2015, Rvp 4325/2015, Rvp 4326/2015, Rvp 4327/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 40/2016.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 26. januára 2015; 2., 16. a 27. februára 2015 a 30. marca 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkami Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“), tak ako sú označené v záhlaví tohto rozhodnutia (ďalej len „napadnuté rozhodnutia krajského súdu“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupovala v postavení žalobkyne v konaniach vedených Okresným súdom Nitra (ďalej len „okresný súd“), predmetom ktorých bolo rozhodovanie o náhrade majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom okresných súdov, ktoré sú teda súčasne súdmi, ktoré sťažovateľke uvedenú škodu a nemajetkovú ujmu mali spôsobiť.

Okresný súd rozhodol v predmetných veciach vo veci samej rozsudkami, proti ktorým podala sťažovateľka odvolania. Následne jej okresný súd vyrubil uzneseniami za podané odvolania súdny poplatok 20 €, podľa položky č. 7a sadzobníka súdnych poplatkov [príloha zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“)]. Proti predmetným uzneseniam okresného súdu o povinnosti zaplatiť súdny poplatok podala sťažovateľka odvolania, o ktorých rozhodol krajský súd napadnutými rozhodnutiami tak, že potvrdil uznesenia okresných súdov o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolania.

Tvrdenie o porušení v sťažnostiach označených práv sťažovateľka odôvodňuje najmä takto:

«... Sťažovateľ podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Sťažovateľ preto nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie...

Podľa položky č. 7a sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatnené nie je podanie odvolania. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod. ako je tomu pri položke 1 sadzobníka súdnych poplatkov...

V prílohe zákona č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

... Sťažovateľovi bola v rozpore so zákonom č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZoSP“) uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. Takéto konanie zo strany súdu predstavuje zásah do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky.»

Sťažovateľka argumentuje aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 39/2007 z 29. marca 2007 poukazujúc na tú jeho časť, v ktorej sa uvádza: *«Za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zákona č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov), sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy.» (rozhodnutie pre lepšiu orientáciu v prílohe prikkladáme). A ďalej: Analogické určovanie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy, pretože v zmysle článku 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona,*

a ak zákon o súdnych poplatkoch ukladá poplatkové povinnosti, musia byť tieto povinnosti stanovené jasne a jednoznačne. Pokiaľ tomu tak nie je, zodpovedá ústavne konformnému výkladu zákona o súdnych poplatkoch záver rešpektujúci zásadu „v pochybnostiach v prospech poplatníka“, t. j. záver, že poplatková povinnosť v týchto prípadoch nevznikla.»

Sťažovateľka ďalej v sťažnostiach uvádza, že „... podľa ust. § 18ca ZoSP z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. V danom prípade bola žaloba žalobcom podaná pred 01. 10. 2012, konanie teda začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z. (zákon ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony) a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012. Do 30. 09. 2012 bolo podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k) ZoSP konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené.“.

V petite podaných sťažností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a rozhodnutiami krajského súdu, ktoré zruší a veci vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti

o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností, ktoré sú predmetom tohto prerokovania pred ústavným súdom a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

2.1 K rozhodnutiam krajského súdu sp. zn. 9 Co 724/2014 z 9. októbra 2014 (Rvp 762/2015), sp. zn. 9 Co 505/2014 zo 6. novembra 2014 (Rvp 763/2015), sp. zn.

9 Co 654/2014 zo 4. decembra 2014 (Rvp 1972/2015) a sp. zn. 9 Co 507/2014 zo 4. decembra 2014 (Rvp 2764/2015)

Z príloh priložených k sťažnostiam vyplýva, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 9 Co 724/2014 z 9. októbra 2014 (Rvp 762/2015) a sp. zn. 9 Co 505/2014 zo 6. novembra 2014 (Rvp 763/2015) zrušil odvolaniami sťažovateľky napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 18 C 45/2013-78 z 11. februára 2014 a č. k. 18 C 84/2013-137 zo 7. januára 2014 a veci mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľka zastáva názor, že krajský súd označenými rozhodnutiami (ktorými v skutočnosti vyhovel odvolaniu sťažovateľky a zrušil odvolaním napadnuté uznesenie prvostupňového súdu) porušil ňou označené práva a používa argumentáciu vzťahujúcu sa na rozhodnutia krajského súdu, ktorými tento potvrdil uznesenia prvostupňových súdov, ktorými bola sťažovateľke uložená povinnosť zaplatiť súdne poplatky za podanie odvolania. Označené rozhodnutia aj v tomto zmysle v sťažnosti opisuje, keď uvádza, že nimi krajský súd *„potvrdil uznesenie Okresného súdu..., ktorým Okresný súd... rozhodol o povinnosti úhrady súdneho poplatku za podané odvolanie“*.

Z argumentácie uvedenej v sťažnostiach vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojich v sťažnostiach označených práv rozhodnutiami krajského súdu, ktorými potvrdil uznesenie okresného súdu, ktorým okresný súd zaviazal sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolania, pričom za rozhodnutia, ktorými malo dôjsť k porušeniu jej v sťažnosti uvedených práv, označuje rozhodnutia krajského súdu, ktorým bolo rozhodnuté o opravnom prostriedku sťažovateľky tak, že prvostupňové rozhodnutia boli zrušené a veci boli vrátené na ďalšie konanie.

Obdobná situácia je aj vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam krajského súdu sp. zn. 9 Co 654/2014 zo 4. decembra 2014 (Rvp 1972/2015) a sp. zn. 9 Co 507/2014 zo 4. decembra 2014 (Rvp 2764/2015), z obsahu ktorých vyplýva, že krajský súd v nich rozhodol o odvolaniach sťažovateľky podaných proti rozsudkom okresného súdu

v merite veci, a nie proti rozhodnutiam o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podané odvolania.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že argumentácia uvedená sťažovateľkou v odôvodnení sťažností vedených pod sp. zn. Rvp 762/2015, Rvp 763/2015, Rvp 1972/2015 a sp. zn. Rvp 2764/2015 nekorešponduje s obsahom rozhodnutí, ktorým mali byť porušené jej v sťažnosti označené práva.

Keďže neexistuje príčinná súvislosť medzi namietaným porušením sťažovateľkou označených práv a označenými rozhodnutiami krajského súdu, ktoré vôbec neboli spôsobilé porušiť označené práva sťažovateľky, ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

2.2 K ostatným rozhodnutiam krajského súdu

Ústavný súd po preskúmaní predmetu týchto sťažností a v kontexte svojich zistení dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podaných sťažnostiach je totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a v ktorých atakovala právne závery všeobecných súdov rozhodujúcich v odvolacom konaní o potvrdení rozhodnutí súdov prvého stupňa o povinnosti sťažovateľky zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie ako riadny opravný prostriedok, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu. Ústavný súd po preskúmaní predmetu aj týchto sťažností dospel k záveru, že z dôvodu, že sťažovateľkou použitá argumentácia v týchto sťažnostiach je identická s jej právnou argumentáciou, ktorú už použila v celom rade predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd v uplynulom období už zaoberal, sú preto sťažovateľke nepochybne známe dôvody odmietnutia sťažností v rovnakých prípadoch, ako aj vyslovený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku, v dôsledku čoho nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade týchto sťažností. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi svojich predchádzajúcich rozhodnutí (I. ÚS 453/2014, I. ÚS 517/2014, I. ÚS 763/2014, III. ÚS 514/2014, III. ÚS 620/2014, IV. ÚS 255/2014, IV. ÚS 266/2014,

IV. ÚS 267/2014, IV. ÚS 268/2014, IV. ÚS 340/2014 atď.), ktoré skončili odmietnutím rovnakých sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v posudzovaných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje skoršie rozhodnutia, v dôsledku čoho pristúpil k odmietnutiu týchto sťažností z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažností ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených (zrušenie napadnutých rozhodnutí krajského súdu a vrátenie vecí na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

V závere ústavný súd opätovne poznamenáva, že právny zástupca sťažovateľky aj takýmto spôsobom zahlcuje ústavný súd podaniami, o ktorých si je už dopredu vedomý, že nebudú v konaní pred ústavným súdom vzhľadom na rovnaký spôsob ich vybavenia v predošlom období úspešné, a ktorých spracovanie z hľadiska časového a kapacitného bráni ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú pozornosť, dokonca i jeho zásah. Takýto postup advokátskej kancelárie ústavný súd vníma len ako snahu o získanie materiálnych prostriedkov (odmeny) bez ohľadu na to, či taký postup zákon umožňuje a je to porušením buď zákonných, alebo etických povinností advokáta.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. februára 2016